

A scenic autumn landscape featuring trees with vibrant yellow and orange foliage. In the background, a calm blue lake is visible under a clear sky. The foreground is a grassy slope covered with fallen leaves in various shades of yellow, orange, and brown. The text 'EVANGELIJA PAGAL MORKU' is overlaid in white, serif font, centered horizontally and framed by two thin white horizontal lines.

EVANGELIJA PAGAL
MORKU

EVANGELIJA PAGAL
MORKU

Trinitarian Bible Society

EVANGELIJA PAGAL MORKŪ
Gospel According to Mark in Lithuanian

Product Code: LITMK

ISBN 978 1 86228 173 8

Copyright © 2002 Trinitarian Bible Society
William Tyndale House, 29 Deer Park Road
London SW19 3NN, England

Registered Charity Number: 233082 (England) SC038379 (Scotland)
Copyright is held by the Incorporated Trinitarian Bible Society Trust
on behalf of the Trinitarian Bible Society.

email: contact@tbsbibles.org

www.tbsbibles.org

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

- 1 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Gerosios naujienos pradžia,
2 kaip pranašų užrašyta:
*Štai Aš siunčiu Savo pasiuntinį pirma Tavęs,
kuris iš anksto Tau kelią paruoš.*
- 3 *Šaukiančio dykumoje balsas:
Paruoškite Viešpačiui kelią, ištiesinkite Jo takus.*
- 4 Jonas pasirodė dykumoje, krikštydamas ir skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti.
- 5 Ir pas jį ėjo visa Judėjos šalis ir Jeruzalės gyventojai. Jie išpažino savo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje.
- 6 O Jonas vilkėjo kupranugarių vilnos apdaru, apsijuosęs savo strėnas šikšniniu diržu, ir valgė skėrius bei laukinių medų.
- 7 Ir jis skelbė sakydamas: „Po manęs ateina galingesnis už mane—aš nevertas pasilenkęs atrišti Jo kurpių raištelio.
- 8 Aš jus krikštijau vandeniui, o Jis krikštys jus Šventąja Dvasia“.
- 9 Ir tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas Jį pakrikštijo Jordane.
- 10 Vos tik išbridęs iš vandens, Jis pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, nusileidžiančią tarsi balandį ant Jo.
- 11 Ir iš dangaus pasigirdo balsas:
„Tu esi mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriusi“.
- 12 Ir tuojau Dvasia Jį išvarė į dykumą.
- 13 Ir Jis toje dykumoje praleido keturiasdešimt dienų, Šėtono gundomas, ir Jis buvo su žvėrimis, ir angelai tarnavo Jam.
- 14 O kai Jonas buvo paimtas kalėjiman, Jėzus atėjo į Galilėją, skelbdamas Dievo karalystės Evangeliją

- 15 ir sakydama: „Laikas išsipildė, Dievo karalystė yra
prisiartinusi. Atgailaukite ir tikėkite Evangelija“.
- 16 Eidamas palei Galilėjos ežerą, Jis pamatė Simoną ir jo brolių
Andriejų, leidžiančius tinklą į ežerą, nes juodu buvo žvejai.
- 17 Ir Jėzus tarė jiems: „Sekite paskui Mane, ir Aš padarysiu jus
žmonių žvejais“.
- 18 Ir tuojau, palikę tinklus, juodu nuėjo su Juo.
- 19 Paėjęs iš čia truputį toliau, Jis pamatė Zebediejaus sūnų
Jokūbą ir jo brolių Joną, taip pat valtyje betaisančius tinklus.
- 20 Tuoj pat Jis pašaukė ir juos. Palikę savo tėvą Zebediejų su
samdiniais valtyje, jie sekė paskui Jį.
- 21 Ir jie atvyko į Kafarnaumą, ir netrukus, šabo dieną, Jis įėjo į
sinagogą ir mokė.
- 22 Ir jie stebėjosi Jo mokslu, nes Jis mokė kaip turintis galią, o ne
kaip Rašto žinovai.
- 23 Jų sinagogoje tada buvo žmogus, turintis netyrąją dvasią. Ir jis
sušuko
- 24 tardamas: „Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai? Ar Tu
atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas Tu esi: Dievo Šventasis!“
- 25 Bet Jėzus sudraudė jį sakydamas: „Nutilk ir išeik iš jo“.
- 26 Ir netyroji dvasia, tąsydama jį ir baisiai šaukdama, išėjo iš jo.
- 27 Ir visi didžiai nustebė ir klausinėjo vienas kitą: „Kas gi čia?
Naujas mokslas su galia? Jis netgi netyrosioms dvasioms
išakinėja, ir tos Jo klauso!“
- 28 Ir garsas apie Jį greitai pasklido po visą Galilėjos šalį.
- 29 Ir jie, tuojau išėję iš sinagogos, su Jokūbu ir Jonu atėjo į
Simono ir Andriejaus namus.
- 30 O Simono uošvė gulėjo karščiuodama, ir jie tuojau Jam pasakė
apie ją.
- 31 Ir Jis priėjęs paėmė ją už rankos ir padėjo jai atsikelti; ir tuojau
karštligė atstojo nuo jos, ir moteris jiems patarnavo.
- 32 O vakarui atėjus, kai saulė nusileido, jie atgabeno pas Jį visus
ligonius ir demonų apsėstuosius.
- 33 Ir visas miestas buvo susirinkęs prie durų.
- 34 Ir Jis pagydė daugelį sergančiųjų įvairiomis ligomis ir išvarė
daug demonų. Ir neleido demonams kalbėti, nes jie
pažino Jį.

- 35 Ir labai anksti, dar neprašvitus, Jis atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir ten meldėsi.
- 36 O Simonas ir tie, kurie su Juo buvo, ėjo Jo ieškoti.
- 37 Ir, suradę Jį, jie pasakė Jam: „Visi Tavęs ieško“.
- 38 Ir Jis tarė jiems: „Eikime kitur, į kaimyninius miestelius, kad Aš galėčiau ir tenai skelbti, nes tam Aš esu atėjęs“.
- 39 Ir Jis pamokslavo jų sinagogose po visą Galilėją ir išvarinėjo demonus.
- 40 Ir pas Jį atėjo vienas raupsuotasis, Jį maldavo ir klaupdamasis sakė Jam: „Jei nori, gali mane padaryti švaru“.
- 41 Ir Jėzus, pasigailėjęs jo, ištiesė ranką, jį palietė ir tarė jam: „Noriu, būk švarus“.
- 42 Ir kai tik Jis tai pasakė, tuojau pat raupsai pranyko, ir raupsuotasis tapo švarus.
- 43 Ir Jis liepė jam tuojau pasišalinti ir griežtai įspėjo,
- 44 ir sakė jam: „Žiūrėk, kad niekam nieko nesakytumei. Bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk už savo apvalymą tai, ką yra paliepęs Mozė, kad jiems įrodytum“.
- 45 O šis bekeliaudamas pradėjo taip plačiai skelbti ir pasakoti apie šį įvykį, jog Jėzus nebegalėjo viešai pasirodyti mieste. Nors Jis laikėsi už miesto, negyvenamose vietose, bet žmonės iš visur rinkosi pas Jį.

- 1 Ir po kelių dienų Jis sugrižo į Kafarnaumą. Ir žmonės išgirdo Jį esant namuose,
- 2 ir tuojau tiek daug prisirinko, jog nė prie durų nebeliko vietos. O Jis skelbė jiems žodį.
- 3 Ir keturi vyrai atgabeno pas Jį stabo ištiktą žmogų.
- 4 Negalėdami prisiartinti prie Jo per minią, jie praplėšė namo, kuriame Jis buvo, stogą, ir, padarę skylę, nuleido žemyn guolį, kur gulėjo stabo ištiktasis.
- 5 O Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: „Sūnau, tau atleidžiamos tavo nuodėmės“.
- 6 O tenai sėdėjo keli Rašto žinovai ir mąstė savo širdyse:
- 7 „Kaip šitas gali taip kalbėti? Jis piktžodžiauja! Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?“

- 8 Ir Jėzus, tuojau Savo dvasia suvokęs, kad jie taip mąsto savyje, tarė jiems: „Kam jūs taip mąstote savo širdyse?
- 9 Kas yra lengviau – ar sakyti stabo ištiktajam: „Tau atleidžiamos tavo nuodėmės“, – ar sakyti: „Kelkis, imk savo guolį ir vaikščiook?“
- 10 Bet, kad jūs žinotumėte, jog žmogaus Sūnus turi galią atleisti nuodėmes žemėje, – tada Jis kreipėsi į stabo ištiktajį, –
- 11 Aš tau sakau: kelkis, imk savo guolį ir eik namo“.
- 12 Ir jis atsikėlė ir, tuojau paėmęs guolį, išėjo visų akivaizdoje taip, kad visi nepaprastai nustebo ir garbino Dievą sakydami: „Tokių dalykų mes dar niekad nesame matę!“
- 13 Ir jis išėjo į paežerę. Ir visi žmonės ėjo pas Jį, ir Jis juos mokė.
- 14 Praeidamas Jis pamatė Levi, Alfiejaus sūnų, sėdintį muitinėje, ir tarė jam: „Sek Mane“.
- Ir atsikėlęs jis sekė Jį.
- 15 Ir atsitiko tai, kad Jėzus Levio namuose buvo pasodintas prie stalo, daug muitininkų bei nusidėjėlių sėdosi su Jėzumi ir Jo mokiniais, nes jų buvo daug, ir jie sekė Jį.
- 16 Ir rašto žinovai ir fariziejai, matydami, kad Jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais, sakė Jo mokiniams: „Kam Jis valgo ir geria su muitininkais ir nusidėjėliais?“
- 17 Tai išgirdęs, Jėzus jiems tarė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams. Aš atėjau ne teisiųjų šaukti, o nusidėjėlių atgailai“.
- 18 Ir Jono, ir fariziejų mokiniai pasninkavo. Ir jie atėję klausė Jo: „Kodėl Jono mokiniai ir fariziejų mokiniai pasninkauja, bet tavo mokiniai nepasninkauja?“
- 19 Ir Jėzus tarė jiems: „Argi gali pasninkauti vestuvinininkai, kol jaunikis yra su jais? Ir kol jaunikis su jais, tol jie negali pasninkauti.
- 20 Bet ateis diena, kada jaunikis nebebus su jais, ir tuomet, tą dieną, jie pasninkaus.
- 21 Niekas nesiuva naujo audinio lopo ant sudėvėto drabužio; antraip naujasis atplėštų nuo senojo gabalą, ir pasidarytų dar didesnė skylė.
- 22 Ir niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius. Antraip vynas suplėšytų vynmaišius, ir niekais nueitų ir vynas, ir vynmaišiai. Jaunam vynui – nauji vynmaišiai“.

- 23 Vėl atsitiko, kad šabo dieną Jis ėjo per javų laukus, ir Jo mokiniai eidami ėmė skabyti varpas.
- 24 Ir fariziejai sakė Jam: „Žiūrėk, kodėl jie daro per šabą tai, kas draudžiama?“
- 25 Ir Jis sakė jiems: „Ar jūs niekad neskaitėtė, kaip pasielgė Dovydas, kai jis ir jo palydovai kentė trūkumą ir buvo išalkę, kaip jis įėjo į Dievo namus, Abiatarui esant vyriausiuoju kunigu, ir valgė padėtinės duonos kepalus, kurių niekam nevalia valgyti, tik kunigams, ir juos davė savo palydovams?“
- 27 Ir Jis sakė jiems: „Šabas padarytas žmogui, ne žmogus šabui.
- 28 Taigi žmogaus Sūnus yra taip pat šabo Viešpats“.

- 1 Ir Jis vėl įėjo į sinagogą, o ten buvo žmogus, turįs padžiūvusią ranką.
- 2 Ir jie stebėjo Jį, ar Jis gydys jį šabo dieną, kad galėtų Jį apkaltinti.
- 3 Ir Jis tarė žmogui, turinčiam padžiūvusią ranką: „Stok į vidurį“.
- 4 Ir Jis sakė jiems: „Ar šabo dieną leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?“ Bet anie tylėjo.
- 5 Ir pasižiūrėjęs į juos aplinkui rūsčiai, nuliūdęs dėl jų širdies kietumo, Jis tarė tam žmogui: „Ištiesk [nesveiką] ranką!“ Jis ištiesė, ir jo ranka atgijo ir tapo sveika.
- 6 Išėję fariziejai tuojau tarėsi su Erodo šalininkais prieš Jį, kaip Jį pražudyti.
- 7 Ir Jėzus su Savo mokiniais pasitraukė prie ežero, o didelė daugybė sekė iš Galilėjos, iš Judėjos,
- 8 iš Jeruzalės, iš Idumėjos, iš Užjordanės, iš Tyro ir Sidono apylinkių – didelė daugybė, girdėdama apie Jo didelius darbus, atėjo pas Jį.
- 9 Ir Jis liepė mokiniams laikyti Jam paruoštą valtį, kad minia Jo nesuspaustų.
- 10 Mat Jis buvo daugelį pagydes, ir visi, ką tik vargino ligos, veržėsi pas Jį, norėdami Jį paliesti.
- 11 Taip pat netyrosios dvasios, kada tik Jį pamatydavo, parpuldavo prieš Jį ir šaukdavo sakydamos: „Tu esi Dievo Sūnus!“

- 12 Bet Jis griežtai jas drausdavo, kad Jo negarsintų.
- 13 Ir Jis užkopė ant kalno ir pasišaukė tuos, kuriuos Jis norėjo paskirti, ir jie atėjo pas Jį.
- 14 Ir Jis paskyrė dvylika vyrų, kad jie būtų su Juo ir kad Jis išsiųstų juos skelbti [Jo] žodį,
- 15 ir kad jie turėtų galios gydyti ligas ir išvarinėti demonus:
- 16 Simoną, pavadinęs jį Petru;
- 17 Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolių Joną (juos pavadino Boanergės, tai yra „griaustinio vaikai“);
- 18 Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą, Tada, Simoną Kananietį
- 19 ir Judą Iskarijotą, kuris Jį ir išdavė. Ir jie parėjo namo.
- 20 Ir vėl susirinko tiek žmonių, kad jie negalėjo nė duonos pavalgyti.
- 21 Ir saviškiai, apie tai išgirdę, ėjo sulaikyti Jo, nes jie sakė: „Jis yra išėjęs iš proto“.
- 22 Atvykę iš Jeruzalės žinovai sakė: „Jis turi Belzebubą“ ir „Demonų kunigaikščio galia Jis išvaro demonus“.
- 23 O Jis, pasivadinęs juos, ėmė kalbėti palyginimais: „Kaip gali Šėtonas išvaryti Šėtoną?
- 24 Jei karalystė pati savyje suskyla, tokia karalystė negali išsilaikyti.
- 25 Ir jei namai patys tarpusavyje nesutaria, tie namai neišlieka.
- 26 Todėl, jei Šėtono karalystė sukyla ir susiskaldo, neišsilaikys, jam ateina galas.
- 27 Niekas neišiveržia į galiūno namus ir nepasiglemžia jo turto, pirmiau nesurišęs galiūno. Tik tada apiplėšia jo namus.
- 28 Iš tikrųjų sakau jums: visos nuodėmės bus atleistos žmonių vaikams, taip pat ir piktžodžiavimai, kuriais jie piktžodžiautų;
- 29 ir jei kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam niekadoms nebus atleista, ir jis amžiams bus pasmerktas“.
- 30 [Jis taip aiškino], nes jie sakė: „Jis turi netyrąją dvasią“.
- 31 Štai atėjo Jo motina su Jo broliais ir, lauke sustoję, siuntė Jo pakviesti.
- 32 Ir aplink Jį sėdėjo minia, ir jie sakė Jam: „Štai tavo motina ir broliai stovi lauke ir ieško Tavęs“.
- 33 O Jis atsakė jiems sakydamas: „Kas yra Mano motina ir Mano broliai?“

- 34 Ir, apžvelgęs tuos, kurie sėdėjo aplink Jį, pasakė: „Štai
Mano motina ir Mano broliai!
35 Kas tik vykdo Dievo valią, tas yra Mano brolis ir Mano
sesuo, ir motina“.

- 1 Ir Jis vėl ėmė mokyti paežerėje. Ir prie Jo susirinko labai
didelė minia, taip kad Jis net įlipo į valtį ežere ir atsisėdo joje,
o visa minia liko sausumoje palei ežerą.
2 Ir Jis mokė juos daugelio dalykų palyginimais, ir jiems sakė
Savo pamokymu:
3 „Paklausykite! Štai sėjėjas išėjo sėti.
4 Jam besėjant, vieni grūdai nukrito palei kelią, ir atskridę
dangaus paukščiai juos sulesė.
5 Ir kiti grūdai nukrito į uolėtą dirvą, kur buvo nedaug žemių,
ir greit sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.
6 Bet, saulei užtekėjus, daigai nudegė ir, neturėdami šaknų,
sudžiūvo.
7 Ir kiti krito tarp erškėčių; erškėčiai išaugo ir nustelbė juos, ir
jie nedavė derliaus.
8 Dar kiti nukrito į gerą žemę, sudygo, užaugo ir davė
derlių: vieni trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, treči
šimteriopą“.
9 Ir Jis sakė jiems: „Kas turi ausis klausyti – teklauso“.
10 Ir kai Jis buvo vienas, Jo palydovai kartu su dvylika [vyrų]
klausinėjo Jį apie palyginimą.
11 Ir Jis sakė jiems: „Jums duota suprasti Dievo karalystės
paslaptis, o pašaliniams viskas sakoma palyginimais,
12 kad
*jie regėti regėtų, bet nematyti,
girdėti girdėtų, bet nesuprastų,
kad neatsiverstų ir nebūtų jiems atleistos nuodėmės“.*
13 Ir Jis jiems sakė: „Jūs nesuprantate šito palyginimo? Tai kaip
jūs suprasite visus palyginimus?
14 Sėjėjas sėja žodį.
15 Palei kelią sėjamas žodis – tie, kuriems, tik išgirdus tą žodį,
tuoju ataina Šėtonas ir atima žodį, pasėta jų širdyse.

- 16 Panašiai ir su tais, kurie pasėti uolynėje. Jie, kai išgirsta
žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima,
17 bet jie neturi savyje šaknų ir yra nepastovūs. Ištikus kokiai
negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jie greit atkrinta.
18 O kiti sėjami tarp erškėčių; jie išgirsta žodį,
19 bet pasaulio rūpesčiai, turto apgaulė ir įvairios sukilusios
aistros nusmelkia žodį, ir jis tampa nevaisingas.
20 O tie geroje žemėje pasėti – tai tie, kurie išgirsta žodį,
priima jį ir duoda vaisių: vieni trisdešimteriopą, kiti
šešiasdešimteriopą, o dar kiti šimteriopą“.
- 21 Ir Jis jų klausė: „Argi atneštas žiburys pakišamas po indu ar
po lova? Argi neišstatomas į žibintuvą?
22 Juk nėra nieko slapta, kas neturėtų būti atidengta, ir nieko
paslėpta, kas neišeitų aikštėn.
23 Jei kas turi ausis klausyti – tas teklauso“.
- 24 Ir Jis sakė jiems: „Įsidėmėkite, ką girdite. Kokiu saiku
seikėjate, tokiu ir jums bus atseikėta, o tiems, kurie girdite, bus
dar pridėta.
25 Nes kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką
jis turi“.
- 26 Ir Jis sakė: „Su Dievo karalyste yra kaip su žmogumi, kuris
beria sėklą į žemę.
27 Ar jis miega ar keliasi, ar naktį ar dieną, sėkla dygsta ir auga,
jam nežinant kaip.
28 Juk žemė savaime duoda vaisių: pradžioje želmenį, paskui
varpą, pagaliau pribrendusį grūdą varpoje.
29 Bet derliui prinokus, [žmogus] tuojau imasi pjautuvo, nes
pjūtis atėjo“.
- 30 Ir Jis sakė: „Su kuo galime palyginti Dievo karalystę? Arba
kokiu palyginimu ją pavaizduosime?
31 Ji kaip garstyčios grūdelis, kuris, sėjamas į žemę, yra
mažiausias iš visų sėklų žemėje.
32 Bet pasėtas užauga ir tampa didesnis už visas daržoves, ir
išleidžia dideles šakas taip, kad jo pavėsyje gali susisukti lizda
dangaus paukščiai“.
- 33 Ir daugeliu tokių palyginimų Jis skelbė jiems žodį, kiek jie
sugebėjo girdėti.

- 34 Be palyginimų jiems Jis nekalbėdavo. O Savo mokiniams atskirai viską išaiškindavo.
- 35 Ir tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis jiems tarė: „Irkimės į kitą krantą“.
- 36 Ir paleidę minią, jie nusyrė kartu su Juo valtyje. Drauge plaukė kelios kitos valtys.
- 37 Tuomet pakilo didžiulė vėtra, ir bangos vertėsi į valtį taip, kad valtys jau ėmė pildytis.
- 38 O Jis buvo valties gale ir miegojo ant pagalvės. Ir jie pažadino Jį ir tarė Jam: „Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūvame?“
- 39 Atsikėlęs Jis sudraudė vėtrą ir įsakė ežerui: „Nutilk, nusiramink!“ Ir vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu.
- 40 Ir Jis tarė jiems: „Kodėl jūs tokie bailūs? Kodėl jūs dar netikite?“
- 41 Ir juos pagavo didi baimė, ir jie kalbėjo vienas kitam: „Kas gi Jis toks? Net vėjas ir marios Jo klauso“.

- 1 Taip jie atvyko į kitą ežero krantą, į gadariečių šalį.
- 2 Ir Jam išlipus iš valties, tuojau priešais iš kapinių atbėgo netyrosios dvasios apsėstas vyras.
- 3 Jis gyveno kapų rūsiuose, ir niekas negalėjo nė grandinėmis jo surakinti.
- 4 Nes jis jau daug kartų buvo pančiojamas ir grandinėmis rakinamas, bet sutrupindavo grandines, ir niekas negalėdavo jo suvaldyti.
- 5 Ir per kiauras naktis ir dienas jis bastydavosi po kapines ir po kalnus, klykdamas ir daužydamas save akmenimis.
- 6 Iš tolo pamatęs Jėzų, atbėgęs garbino Jį
- 7 ir garsiu balsu šaukdamas tarė: „Ko Tau iš manęs reikia, Jėzau, aukščiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu Tave Dievu, nekankink manęs!“
- 8 Nes Jis buvo jam pasakęs: „Išeik, netyroji dvasia, iš žmogaus!“
- 9 Ir Jis paklausė jį: „Kuo tu vardu?“ Ir ji atsakė: „Mano vardas – Legionas, nes mūsų daug“.
- 10 Ir ji labai Jį maldavo, kad Jis neišvartų jų iš to krašto.
- 11 Ten pat, kalno šlaite, ganėsi didžiulė kiaulių kaimenė.

- 12 Ir visi demonai Jį prašė sakydami: „Pasiųsk mus į tas kiaules, kad į jas sueitume“.
- 13 Ir Jėzus tuojau joms leido. Ir išėjusios netyrosios dvasios apniko kiaules, ir visa kaimenė, apie du tūkstančius kiaulių, ūmai metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė ežere.
- 14 Ir tie, kurie ganė kiaules, išsibėgiojo ir davė žinią į miestą ir kaimus. Ir žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko.
- 15 Ir jie atėjo prie Jėzaus ir pamatė demonų apsėstąjį – tą, kuris buvo turėjęs Legioną – sėdintį apsirengusį ir sveiko proto, ir juos apėmė baimė.
- 16 Ir mačiusieji papasakojo jiems, kas buvo nutikę su apsėstuoju ir apie kiaules.
- 17 Tada jie ėmė Jį maldauti, kad Jis išvyktų iš jų vietų.
- 18 Ir Jam įlipus į valtį, buvęs demono apsėstasis prašė Jį leisti pasilikti su Juo,
- 19 bet Jėzus nesutiko ir pasakė: „Eik namo pas saviškius ir papasakok, kokių nuostabių dalykų Viešpats tau padarė ir kaip tavęs pasigailėjo“.
- 20 Ir jis nuėjo savo keliu ir Dekapolyje ėmė skelbti, kokių didžiųjų dalykų Jėzus jam buvo padaręs; ir visi stebėjosi.
- 21 Jėzui vėl persikėlus valtimi į kitą pusę, prie Jo ir vėl susirinko didžiulė minia. O Jis stovėjo paežerėje.
- 22 Ir štai ateina vienas iš sinagogos vyresniųjų, vardu Jairas, ir, pamatęs Jį, puola Jam po kojų,
- 23 ir labai Jį maldauja sakydamas: „Mano dukrelė bimirštanti. Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad pagytų ir gyventų“.
- 24 Ir Jėzus nuėjo su juo. Ir gausi minia supo ir spaudė iš visų pusių ir lydėjo Jį.
- 25 Ir buvo viena moteris, jau dvylika metų serganti kraujoplūdžiu.
- 26 Nemaža iškentėjusi nuo daugelio gydytojų ir išleidusi visa, ką turėjo, ji nė kiek nepasitaisė, bet dar labiau blogyn ėjo.
- 27 Išgirdusi apie Jėzų, minioje ji priėjo prie Jo iš nugaros ir palietė Jo apsiaustą.
- 28 Mat ji sau kalbėjo: „Jeigu tik paliesiu Jo drabužį – aš pasveiksiu“.
- 29 Bematant kraujas jai nustojo plūdęs, ir ji pajuto kūnu, kad yra pasveikusi iš savo negalios.

- 30 Ir Jēzus iš karto pajuto, kad iš Jo išėjo jēga, ir, atsigręžęs į minią, paklausė: „Kas palietė Mano drabužį?“
- 31 Ir mokiniai Jam atsakė: „Tu matai minią, spaudžiančią Tave iš visų pusių, o sakai: Kas Mane palietė?“
- 32 Ir Jis žvalgėsi aplinkui, norėdamas pamatyti tą, kuri buvo tai padariusi.
- 33 O moteris išėjo į priekį išsigandusi ir virpėdama, nes žinojo, kas jai atsitiko, ir, puolusi prieš Jį ant kelių, papasakojo Jam visą teisybę.
- 34 O Jis tarė jai: „Dukra, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką. Eik rami ir būk išgijusi iš savo ligos“.
- 35 Jam dar tebekalbant, ateina sinagogos vyresniojo žmonės ir praneša: „Tavo duktė numirė, kam begaišini Mokytoja?“
- 36 Bet Jėzus, nugirdęs tą žodį sakant, tarė sinagogos vyresniajam: „Nebijok, vien tikėk“.
- 37 Ir Jis niekam neleido eiti paskui Save, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo brolių Joną.
- 38 Ir Jis atėjo į sinagogos vyresniojo namus ir pamatė sujudimą – verkiančius ir raudančius žmones.
- 39 Ižengęs vidun, Jis tarė: „Kam tas triukšmas ir ašaros? Vaikas nėra miręs, o miega“.
- 40 Ir jie išjuokė Jį. Bet Jis, visus išvaręs, paėmė su savimi vaiko tėvą bei motiną ir Savo palydovus ir įėjo į vidų, kur vaikas gulėjo.
- 41 Nutvėręs vaiko ranką, Jis tarė jai: „Talita kum“; išvertus reiškia: „Mergaite, sakau tau, kelkis“.
- 42 Mergaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Jai buvo dvylika metų. Visi nustėro iš nuostabos.
- 43 Ir Jis griežtai jiems įsakė, kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti mergaitei valgyti.

- 1 Palikęs tas vietas, Jis sugrižo į savo tėviškę. Jį sekė Jo mokiniai.
- 2 Atėjęs šabui, Jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi ir sakė: „Iš kur Jis tai turi? Kokia išmintis Jam suteikta, kad tokie stebuklai daromi Jo rankomis?“
- 3 Argi Jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo

- ir Simono brolis? Argi Jo seserys nėra čia, pas mus?“ Ir jie piktinosi Juo.
- 4 O Jėzus jiems tarė: „Visur pranašas yra gerbiamas, tik ne savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose“.
- 5 Ir Jis negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė.
- 6 Jis stebėjosi jų netikėjimu, ir Jis ėjo per apylinkės kaimus mokydamas.
- 7 Ir Jis pasišaukė pas Save dvylika [vyrų] ir ėmė siuntinėti juos po du, ir davė jiems galią netyrosioms dvasioms.
- 8 Ir Jis jiems įsakė nieko nepasiimti kelionei, tik vieną lazda – nei krepšio, nei duonos, nei pinigų dirže,
- 9 neapsivilkti dviejų palaidinių, tik apsiauti sandalais.
- 10 Ir Jis sakė jiems: „Į kuriuos namus užeisite, ten ir pasilikite, kolei išvyksite iš tos vietovės.
- 11 Ir jei kas nors jūsų nepriims ir jūsų neklausys, jūs, iš tenai toliau eidami, nukratykite nuo savo kojų dulkes kaip liudijimą prieš juos. Iš tiesų sakau jums, Sodamai ir Gomorai bus teismo dieną lengviau negu tokiam miestui“.
- 12 Išėję jie skelbė, kad žmonės atgailautų,
- 13 ir jie išvarė daug demonų, daugelį ligonių tepė aliejumi ir juos išgydė.
- 14 Karalius Erodas išgirdo apie Jį, nes Jis buvo pasidaręs žinomas, ir [karalius] sakė: „Jonas Krikštytojas prisikėlė iš numirusių, ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos“.
- 15 Kiti sakė: „Jis – Elijas“. Dar kiti sakė: „Jis – pranašas, kaip ir kiti pranašai“.
- 16 Tai išgirdęs, Erodas tarė: „Tas Jonas, kuriam aš nukirsdinau galvą – jis atsikėlė iš numirusiųjų“.
- 17 Pats Erodas buvo įsakęs suimti Joną ir laikė jį sukaustyta kalėjime dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodidos, kurią buvo vedęs.
- 18 Jonas mat sakė Erodiui: „Nevalia tau gyventi su brolio žmona“.
- 19 Taigi Erodiada neapkentė Jono ir troško jį nužudyti, tačiau negalėjo,
- 20 nes Erodas Jono bijojo, žinodamas jį esant teisų ir šventą

- vyra, ir todėl jį saugojo. Girdėdamas Joną kalbant, jis daug ką darydavo ir mielai jo klausydavosi.
- 21 Ir proga pasitaikė, kai Erodas, švėsdamas savo gimimo dieną, iškėlė pokylių savo didžiūnams, kariuomenės vadams ir Galilėjos kilmingiesiems.
- 22 Ir Erodiados duktė ten įėjusi šoko ir patiko Erodui bei jo svečiams. Karalius tarė mergeitei: „Prašyk iš manęs, ko tik nori, ir aš tau duosiu“.
- 23 Ir jis prisiekė: „Ko tik prašytum, aš tau duosiu, kad ir pusę savo karalystės“.
- 24 Tuomet ji išėjusi paklausė savo motiną: „Ko aš turiu prašyti?“ O ši tarė: „Jono Krikštytojo galvos“.
- 25 Toji, skubiai atbėgusi pas karalių, paprašė: „Noriu, kad man tuojau duotum ant padėklo Jono Krikštytojo galvą“.
- 26 Ir karalius labai nuliūdo, tačiau dėl savo priesaikos ir dėl svečių nenorėjo jos prašymo atmesti.
- 27 Jis tuoj pat pasiuntė budelį ir įsakė jam atnešti Jono galvą. Šis nuėjęs nukirto jam kalėjime galvą,
- 28 atnešė jo galvą ant padėklo ir ją padavė mergeitei, o mergaitė padavė savo motinai.
- 29 Tai išgirdę, jo mokiniai atėjo, pasiėmė jo kūną ir palaidojo kape.
- 30 Apaštalai susirinko pas Jėzų ir apsakė Jam visa, ką buvo darę ir ko mokė.
- 31 O Jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į nuošalią tuščią vietą ir truputį pailsėkite“. Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė pavalgyti.
- 32 Taigi jie išplaukė valtimi patys vieni į negyvenamą nuošalią vietą.
- 33 Ir žmonės pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis Jį pažino. Iš visų miestų žmonės subėgo tenai pėsti ir pralenkė juos, ir atėjo pas Jį.
- 34 Išlipęs Jėzus pamatė didžiulę minią, ir Jam pagailo jų, nes jie buvo tarsi avys be piemens. Ir Jis pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.
- 35 Dienai baigiantis, prisiartinio prie Jo mokiniai ir sakė: „Ši vietovė tuščia, o jau ir metas vėlyvas.

- 36 Paleisk juos, kad, pasklidę po aplinkinius vienkiemius bei kaimus, jie nusipirktų sau duonos, nes jie neturi ko valgyti“.
- 37 O Jis atsakydamas tarė jiems: „Tai jūs duokite jiems valgyti“.
- Jie sakė Jam: „Gal mums eiti nupirkti duonos už du šimtus denarų ir duoti jiems valgyti?“
- 38 Jis tarė jiems: „Kiek jūs turite kepalų? Eikite ir pažiūrėkite“.
- Patikrinę jie atsako: „Penkis ir dvi žuvis“.
- 39 Tuomet Jis įsakė jiems susodinti juos visus būriais ant žalios žolės.
- 40 Ir tie susėdo eilėmis, po šimtą ir po penkiasdešimt.
- 41 Ir Jis paėmė penkis kepalus ir dvi žuvis, pažvelgė aukštyn į dangų, palaimino, laužė kepalus ir davė Savo mokiniams, kad jie atiduotų [žmonėms]; ir tas dvi žuvis Jis [taip pat] išdalijo visiems.
- 42 Ir visi privalgė iki soties.
- 43 Ir jie surinko dvylika pilnų pintinių trupinių ir žuvies likučių.
- 44 O duonos valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų.
- 45 Tuoju Jis privertė Savo mokinius sėsti į valtį ir pirma Jo irtis į kitą krantą į Betsaidą, kol Jis paleisias žmones.
- 46 Juos paleidęs, Jis nuėjo į kalną melstis.
- 47 Vakarui atėjus, valtis buvo ežero viduryje, o Jis pats vienas ant kranto.
- 48 Ir Jis pastebėjo, kad jie vargsta besiirdami, nes vėjas buvo jiems priešingas. O apie nakties ketvirtąją pamainą Jis ėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi, ir buvo bepraeinas pro šalį.
- 49 Bet šie, pamatę Jį, einantį ežero paviršiumi, pamanė, jog tai šmėkla, ir ėmė šaukti.
- 50 Mat visi Jį regėjo ir išsigando. Bet Jis tuoju juos prakalbino ir tarė jiems: „Būkite drąsūs! Tai Aš. Nebijokite“.
- 51 Tada Jis įlipo pas juos į valtį, ir vėjas nurimo. Ir mokiniai buvo didžiai apstulbinti ir be galo stebėjosi.
- 52 Nes jie nebuvo supratę įvykio su kepalais, kadangi jų širdis buvo sukietėjusi.
- 53 Perplaukę į aną pusę, jie atvyko į Genezareto šalį ir prisiyrė prie kranto.
- 54 Jiems išlipus iš valties, žmonės tuoju Jį pažino,
- 55 ir jie išskubėjo po visą aną šalį ir ėmė gabenti neštuvais ligonius ten, kur girdėjo Jį esant.

56 Ir kur tik Jis užeidavo į kaimus, miestus ar vienkiemius, jie aikštėse guldydavo lignonius ir maldaudavo Jį, kad leistų jiems palytėti bent Jo drabužio kraštą. Ir kas tik Jį paliesdavo, pasveikdavo.

- 1 Tada pas Jį susirinko fariziejų ir keli Rašto žinovai, atvykę iš Jeruzalės.
- 2 Jie, pamatę kai kuriuos Jo mokinius duoną valgant nešvariomis (tai yra nemazgotomis) rankomis, tai peikė.
- 3 Nes fariziejai ir visi žydai, laikydamiesi prosenių papročio, nevalgo kitaip, kaip tik rūpestingai prieš tai nusimazgoję rankas.
- 4 Taip pat sugrižę iš turgaus, jie nevalgo neapsiplovę. Be to, yra dar daug nuostatų, kurių jie laikosi, sekdami papročiu, pavyzdžiui, taurių, puodelių, varinių indų ir guolių plovimai.
- 5 Taigi fariziejai ir Rašto žinovai Jį klausė: „Kodėl Tavo mokiniai nesilaiko prosenių papročio ir valgo duoną nešvariomis rankomis?“
- 6 Atsakydamas jiems Jis tarė: „Gera! apie jus, veidmainius, pranašavo Izaijas, kaip parašyta:
*Ši tauta šlovina Mane lūpomis,
bet jos širdis toli nuo Manęs.*
- 7 *Veltui jie Mane garbina,
mokydami pamokas – žmonių įsakymus.*
- 8 Apleidę Dievo įsakymą, jūs išikibę laikotės žmonių papročių – plaunate puodelius ir taures ir darote daug kitų į tuos panašių dalykų“.
- 9 Ir Jis sakė jiems: „Puikiai jūs apeinate Dievo įsakymą, norėdami išsaugoti savo papročius.
- 10 Juk Mozė įsakė: „*Gerbk savo tėvą ir motiną*“ ir „*Kas keiktų tėvą ar motiną, mirtimi temiršta*“.
- 11 Bet jūs sakote: „Jei žmogus pasako savo tėvui ar motinai: Viskas, kas tau būtų naudinga iš manęs, tebūnie Korban“ (tai yra: dovana šventovei), –
- 12 taigi jūs nebeleidžiate jam padėti tėvui ar motinai,
- 13 niekais paversdami Dievo žodį dėl savojo papročio, kurių esate perėmę. Ir daug panašių dalykų jūs darote“.

- 14 Ir sušaukęs visą minią, Jis sakė jiems: „Paklauskite Manęs visi ir supraskite:
- 15 nėra nieko, kas, iš išorės įėjęs į žmogų, galėtų jį sutepti. Žmogų sutepa vien tai, kas iš žmogaus išeina.
- 16 Jei kas turi ausis klausytis, tesiklauso!“
- 17 Ir kai Jis, palikęs minią, įėjo į namus, Jo mokiniai klausė Jo apie palyginimą.
- 18 Ir Jis sakė jiems: „Nejaugi ir jūs esate be nuovokos? Argi neaišku jums, kad visa, kas įeina į žmogų iš išorės, negali jo suteršti,
- 19 nes nepatenka į jo širdį, bet į vidurius ir išeina laukan, ir taip išvalomas visas maistas“.
- 20 Jis dar pasakė: „Žmogų suteršia vien tai, kas iš jo išeina.
- 21 Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, paleistuvystės, svetimavimai, žmogžudystės,
- 22 vagystės, godumas, piktumas, klasta, ištvirkimas, pikta akis, piktžodžiavimas, puikybė, neišmanymas.
- 23 Visos tos piktybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų“.
- 24 Išvykęs iš ten, Jis nukeliavo į Tyro ir Sidono sritis. Užėjęs į vienus namus, Jis norėjo, kad niekas apie tai nežinotų, bet Jam nepavyko to nusišlėpti.
- 25 Išgirdusi apie Jį, moteris, kurios duktė turėjo netyrąją dvasią, atėjo ir puolė Jam po kojų.
- 26 Moteris buvo graikė, kilimo sirofenikietė. Ir ji maldavo, kad Jis išvartų iš jos dukrelės demoną.
- 27 O Jėzus jai tarė: „Leisk pirmiau pasisotinti vaikams. Juk nedera imti vaikų duoną ir mesti šunyčiams“.
- 28 Bet ji atsakė ir tarė Jam: „Taip, Viešpatie! Bet ir šunyčiai po stalu ėda vaikų trupinius“.
- 29 Tada Jis tarė jai: „Todėl, kad tu taip pasakei, eik namo, – demonas jau išėjęs iš tavo dukters“.
- 30 Parėjusi namo, ji rado dukrelę, gulinčią patale, ir demoną išėjusį.
- 31 Palikęs Tyro ir Sidono sritis, Jis vėl atėjo prie Galilėjos ežero, į Dekapolio krašto vidurį.
- 32 Ten atvedė Jam kurčią nebylį ir prašė, kad Jis uždėtų ant jo ranką.

- 33 Ir Jis pasivedė jį nuošaliau nuo minios, iškisė savo pirštus į jo ausis, palietė seilėmis jo liežuvį,
 34 pažvelgė į dangų, atsiduso ir tarė jam: „Efatá!“ – tai yra: „Atsiverk!“
 35 Ir tuojau atsivėrė jo klausa, atsipalaidavo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo kaip reikia.
 36 Ir Jis jiems įsakė niekam šito nepasakoti. Bet kuo labiau Jis draudė, tuo jie plačiau Jį garsino.
 37 Ir jie labai stebėjosi ir kalbėjo: „Jis visa gerai padarė! Jis daro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba!“

- 1 Anomis dienomis, susirinkus gausiai miniai ir žmonėms neturint ko valgyti, Jėzus, pasišaukęs savo mokinius, jiems tarė:
 2 „Gaila man minios! Jau trys dienos žmonės yra su manimi ir neturi ko valgyti.
 3 Ir jei paleisiu juos namo alkanus, jie nusilps kelyje, nes kai kurie yra atėję iš toli“.
 4 Ir mokiniai Jam atsakė: „Iš kur dykumoje gauti duonos jiems pavalgydinti?“
 5 Ir Jis juos paklausė: „Kiek kepalų turite?“ Jie atsakė: „Septynis“.
 6 Tada Jis liepė žmonėms susėsti ant žemės. Paėmęs septynis kepalus, palaimino, laužė ir davė mokiniams dalyti, ir tie padalijo miniai.
 7 Ir jie dar turėjo kelias žuvelės. Ir Jis palaimino jas ir taip pat liepė dalyti.
 8 žmonės pavalgė ir pasisotino, ir jie surinko dar septynias pintines likučių.
 9 O valgytojų buvo apie keturis tūkstančius. Ir Jis paleido juos.
 10 Ir tuojau, išėdęs su mokiniais į valtį, nuplaukė į Dalmanutos sritį.
 11 Čia priėjo fariziejų ir pradėjo su Juo ginčytis. Mėgindami Jį, jie reikalavo iš Jo ženklų iš dangaus.
 12 Atsidusęs iš dvasios gilumos, Jis tarė: „Ir kam šita karta reikalauja ženklų? Iš tiesų sakau jums: ženklų šiai kartai nebus duota!“

- 13 Ir, palikęs juos, Jis vėl sėdo į valtį ir nuplaukė į kitą krantą.
14 Ir mokiniai buvo pamiršę pasiimti duonos. Jie teturėjo su savim valtyje vieną kepalą.
15 Ir Jis juos išpėjo sakydamas: „Žiūrėkite, saugokitės abiejų fariziejų ir Erodo raugo“.
16 Ir jie svarstė tarpusavy sakydami: „Tai todėl, kad neturime duonos“.
17 Tai supratęs, Jėzus jiems tarė: „Kam jūs tariatės neturį duonos? Argi vis dar neišmanote? Ar nesuprantate? Ar jūsų širdys vis dar užkietėjusios?
18 Ar, turėdami akis, jūs nematote? Ir, turėdami ausis, negirdite? Ar jūs neatsimenate?
19 Kai penkis kepalus sulaužiau penkiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių trupinių pririnkote?“ Jie jam atsakė: „Dvylika“.
20 „O kai septynis kepalus sulaužiau keturiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių trupinių pririnkote?“ Jie atsakė: „Septynias“.
21 Tada Jis tarė jiems: „Tai kaipgi vis dar nesuprantate?!“
22 Ir Jis atvyko į Betsaidą. Ir jie atvedė pas Jį aklą vyrą ir prašė, kad Jis paliestų jį.
23 Jis paėmęs akląjį už rankos nusivedė už kaimo. Ten spjovė jam į akis, uždėjo ant jo rankas ir paklausė: „Ar ką nors matai?“
24 Šis apsižvalgęs tarė: „Regiu žmones. Lyg kokius medžius matau juos vaikščiojančius“.
25 Jis vėl rankomis palietė jo akis ir liepė apsižvalgyti. Ir šis tapo sveikas ir viską aiškiai matė.
26 Ir Jis išsiuntė jį namo sakydamas: „Neužeik į kaimą ir niekam ten nepasakok!“
27 Jėzus su savo mokiniais išėjo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje Jis klausė savo mokinius, jiems sakydamas: „Kuo mane žmonės laiko?“
28 Jie atsakė: „Vieni – Jonu Krikštytoju, kiti – Eliju, treči – vienu iš pranašų“.
29 Tada Jis juos paklausė: „O jūs kuo mane laikote?“
Atsakydamas Petras Jam tarė: „Tu esi Kristus“.
30 Ir Jis griežtai įsakė jiems, kad niekam nesakytų.
31 Jis pradėjo juos mokyti, jog žmogaus Sūnus turės daug

iškentėti, būti vyresniųjų, aukštųjų kunigų bei Rašto žinovų atmetas, nužudytas ir po trijų dienų prisikelti.

32 Ir Jis tai kalbėjo visiškai atvirai. Tada Petras, pasivadinęs Jį į šalį, ėmė Jį drausti.

33 O Jis atsigręžęs pažiūrėjo į mokinius ir sudraudė Petrą: „Eik šalin, Šėtone, nes tu maštai ne apie tai, kas Dievo, o kas žmonių!“

34 Pasišaukęs minią ir savo mokinius, Jėzus jiems tarė: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka paskui mane.

35 Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės.

36 Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, bet prarastų savo sielą?

37 Arba ką žmogus galėtų duoti mainais už savo sielą?

38 Jei kas gėdisi manęs ir mano žodžių šios svetimoteriaujančios ir nuodėmingos kartos akivaizdoje, to gėdysis ir žmogaus Sūnus, kai Jis ateis savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais“.

1 Ir Jis sakė jiems: „Iš tiesų sakau jums: tarp čia stovinčių yra tokių, kurie neragaus mirties, kol išvys Dievo karalystę, ateinančią su galybe“.

2 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos vienus nuošaliai į aukštą kalną. Ten Jis atsimainė jų akivaizdoje.

3 Ir Jo drabužiai pasidarė žibantys ir labai balti, kaip sniegas, tokie, kaip nė vienas skalbėjas žemėje negali išbaltinti.

4 Ir jiems pasirodė Elijas ir Mozė, ir jie kalbėjosi su Jėzumi.

5 Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: „Rabi, gera mums čia būti. Pastatykime tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui“.

6 Jis mat nežinojo, ką sakyti, nes jie buvo labai persigandę.

7 Užėjo debesis ir uždengė juos, o iš debesies nuskambėjo balsas: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus. Jo klausykite!“

8 Ir tuojau apsižvalgę, jie nieko prie savęs nebematė, tik vieną Jėzų.

- 9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus jiems liepė niekam nepasakoti, ką jie matė, kol žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių.
- 10 Jie įsidėmėjo šį pasakymą ir svarstė, ką reiškia prisikelti iš numirusių.
- 11 Ir jie klausė Jį: „Kodėl Rašto žinovai sako, jog pirmiau turįs ateiti Elijas?“
- 12 Ir Jis jiems atsakė: „Tikrai, Elijas ateina pirmas ir viską atstato. Bet kaipgi parašyta apie žmogaus Sūną, jog Jis daug iškentėsiąs ir būsiąs paniekintas?“
- 13 O aš sakau jums: Elijas irgi yra atėjęs, ir jie pasielgė su juo kaip norėjo – taip, kaip apie jį parašyta“.
- 14 Sugrižęs pas mokinius, Jis pamatė apie juos susirinkusią didelę minią ir besiginčijančius su jais Rašto žinovus.
- 15 Tuoju visi žmonės, Jį pamatę, labai nustebo, ir visi bėgo Jį pasveikinti.
- 16 Jis paklausė Rašto žinovų: „Dėl ko ginčijatės su jais?“
- 17 Atsakydamas vienas iš minios tarė: „Mokytojau, aš atvedžiau pas Tave savo sūną, kuris turi nebylę dvasią.“
- 18 Ir kur tik ji sugriebia jį, tąso jį žemėn, iš burnos jam eina putos, griežia dantimis ir sustingsta. Aš sakiau Tavo mokiniams, kad jie ją išvartytų, bet jie negalėjo“.
- 19 Atsakydamas Jis jam tarė: „O netikinti karta! Kiek dar man reikės su jumis būti? Kaip ilgai jus kęsti? Atveskite jį pas mane!“
- 20 Tada jie jį atvedė pas Jį. Vos Jį pamačiusi, dvasia pradėjo tąsyti berniuką; šis parpuolė ant žemės ir apsiputojęs raičiojosi.
- 21 Ir Jis paklausė jo tėvą: „Ar seniai jam taip darosi?“ O jis tarė: „Nuo pat vaikystės.“
- 22 Ir ji dažnai ištumdavo jį į vandenį ir į ugnį, norėdama nužudyti. Bet, jei ką gali padaryti, pasigailėk mūsų ir padėk mums!“
- 23 Jėzus jam tarė: „Jei gali tikėti, viskas įmanoma tikinčiam!“
- 24 Tučtuojau vaiko tėvas verkdamas sušuko ir tarė: „Tikiu, Viešpatie! Padėk man [nugalėti] mano netikėjimą“.
- 25 O Jėzus, matydamas, kad susibėga minia, sudraudė netyrąją dvasią, jai tardamas: „Nebyle ir kurčia dvasia, Aš įsakau tau, išei iš jo ir daugiau į jį nebeįeik“.
- 26 Ir dvasia, klykdama ir smarkiai jį purtydama, išėjo iš jo. O jis liko tarsi negyvas, ir daugelis sakė: „Jis mirė“.

- 27 Bet Jėzus paėmė jį už rankos, pakėlė jį, ir šis atsistojo.
- 28 Kai Jis įėjo į namus, Jo mokiniai klausė Jį slapčia: „Kodėl mes negalėjome jos išvartyti?“
- 29 Ir Jis tarė jiems: „Ta veislė neišvaroma nieku kitu, tik malda ir pasninku“.
- 30 Ir jie, iš ten išėję, keliavo per Galilėją. Ir Jėzus nenorėjo, kad kas apie tai žinotų.
- 31 Mokydamas savo mokinius, Jis sakė jiems: „Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas, ir jie nužudys Jį. Nužudytas Jis po trijų dienų prisikels“.
- 32 [O mokiniai] nesuprato tų žodžių ir bijojo Jį klausti.
- 33 Jie atėjo į Kafarnaumą. Ir Jam esant namie, Jis juos paklausė: „Apie ką kalbėjotės tarp savęs kelyje?“
- 34 Bet jie tylėjo. Mat kelyje jie ginčijosi tarp savęs, kuris iš jų didžiausias.
- 35 Atsisėdęs Jis pasišaukė dvylika [vyrų] ir jiems tarė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie visų paskutinis ir visų tarnas!“
- 36 Paėmęs mažą vaiką, Jis jį pastatė jų viduryje ir, jį apkabinęs, tarė jiems:
- 37 „Kas priima tokį vaiką mano vardu, tas priima mane, o kas priima mane, tas ne mane priima, bet Tą, kuris mane siuntė“.
- 38 Ir Jonas atsakė Jam sakydamas: „Mokytojau, mes matėme vieną, kuris nevaikščioja su mumis, bet Tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis mūsų neseka“.
- 39 Jėzus atsakė: „Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie mane kalbėti.
- 40 Nes kas nėra prieš mus, yra su mumis.
- 41 Nes kas duos jums atsigerti taure vandens mano vardu dėl to, kad priklausote Kristui, iš tiesų sakau jums, tas nepraras savo atlygio.
- 42 Ir kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažutėlių, kurie tiki manimi, tam būtų geriau, jeigu jam užkabintų ant kaklo girnų akmenį ir įmestų į jūrą.
- 43 Ir jei tavo ranka traukia tave nusidėti, – nukirsk ją! Tau geriau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negėstančią ugnį,
- 44 kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.

- 45 Ir jei tavo koja traukia tave į nuodėmę, nukirsk ją, nes tau geriau luošam išžengti į gyvenimą, negu su abiem kojom būti įmestam į pragara, į negęstančią ugnį,
- 46 kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.
- 47 Ir jei tavo akis traukia tave nusidėti, – išlupk ją, nes geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim būti įmestam į ugnies pragara,
- 48 kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.
- 49 Kiekvienas bus pasūdytas ugnimi, ir kiekviena auka bus druska pasūdyta.
- 50 Druska yra geras daiktas, bet jei druska netenka sūrumo, kuo ją pasūdyti? Turėkite savyje druskos ir taikiai gyvenkite vienas su kitu“.

10

- 1 Iš tenai pakilęs, Jis atvyksta į Judėją ir Užjordanę. Žmonių būriai vėl susirinko pas Jį ir Jis vėl mokė, kaip buvo pradžioje.
- 2 Tada atėjo fariziejai, kurie, mėgindami Jį, klausė, ar galima vyrui išsiskirti su žmona.
- 3 Atsakydamas Jis jiems tarė: „O ką jums įsakė Mozė?“
- 4 Jie tarė: „Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir duoti laisvę“.
- 5 Atsakydamas jiems Jėzus tarė: „Dėl jūsų širdies kietumo parašė jums Mozė tokių nuostatą.
- 6 O nuo sutvėrimo pradžios Dievas sukūrė juos, vyrą ir moterį.
- 7 Todėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir susijungs su savo žmona,
- 8 ir du taps vienu kūnu. Taigi jie jau nebėra du, o vienas kūnas.
- 9 Todėl ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria“.
- 10 Ir namie Jo mokiniai vėl klausė Jį apie tą dalyką.
- 11 Ir Jis sakė jiems: „Kas išsiskiria su žmona ir veda kitą, jai svetimoteriauja.
- 12 Ir jei moteris atsiskiria nuo savo vyro ir išteka už kito, ji svetimoteriauja“.
- 13 Tada Jam nešė vaikučius, kad Jis juos palytėtų, bet mokiniai barė atnešančiuosius.
- 14 Tai pamatęs, Jėzus pyktelėjo ir tarė jiems: „Leiskite

mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes jiems priklauso Dievo karalystė.

15 Iš tiesų sakau jums: kas nepriims Dievo karalystės kaip mažas vaikas, – niekaip neįeis į ją“.

16 Ir Jis laimino juos, apkabindamas ir palytėdamas juos rankomis.

17 Jam išeinant į kelią, vienas žmogus pribėgęs puolė prieš Jį ant kelių ir klausė: „Gerasis Mokytojai, ką turiu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“

18 Ir Jėzus jam tarė: „Kam vadini mane geru? Nė vieno nėra gero, tik vienas Dievas.

19 Žinai įsakymus: nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, neapgaukinėk, gerbk savo tėvą ir motiną“.

20 Atsakydamas jis Jam tarė: „Mokytojau, aš viso to laikausi nuo savo jaunystės“.

21 Bet Jėzus, pažvelgęs į jį, pamilo jį ir tarė jam: „Vieno dalyko tau trūksta: eik, parduok visa, ką turi, išdalyk vargšams ir turėsi turtą danguje. Tada ateik, paimek kryžių ir sek paskui mane“.

22 Bet jis, nusiminęs dėl tų žodžių, nuėjo šalin liūdnas, nes jis turėjo daug turto.

23 Jėzus apsidairė aplinkui ir tarė savo mokiniams: „Kaip sunkiai turtingi įeis į Dievo karalystę!“

24 Ir mokiniai buvo priblokšti Jo žodžių. Bet Jėzus vėl atsiliepdamas jiems tarė: „Vaikeliai, kaip sunku tiems, kurie pasitiki turtais, įeiti į Dievo karalystę!

25 Lengviau kupranugariui išlipti pro adatos skylutę, negu turtingam įeiti į Dievo karalystę“.

26 Ir [mokiniai] dar labiau nustebo ir sakė vienas kitam: „Kas tada gali būti išgelbėtas?“

27 Bet Jėzus pažvelgė į juos ir tarė: „Žmonėms tai neįmanoma, bet ne Dievui, nes Dievui viskas įmanoma“.

28 Tada Petras sakė Jam: „Štai mes viską palikome ir sekame paskui Tave!“

29 Atsakydamas Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris paliktų namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir dėl Evangelijos

30 ir kuris jau dabar, šiuo metu, negautų šimteriopai namų, brolių,

seserų, motinų, vaikų ir laukų kartu su persekiojimais ir būsime amžiuje – amžinojo gyvenimo.

31 Tačiau daug pirmųjų bus paskutiniai, ir paskutinių – pirmi“.

32 Jiems bekeliaujant į Jeruzalę, Jėzus ėjo priekyje, o mokiniai stebėjosi. Sekdami iš paskos, jie nuogaštavo. Vėl pasikvietęs pas save dvylika [vyrų], Jis pradėjo jiems sakyti, kas Jam turės atsitikti:

33 „Štai einame į Jeruzalę, ir žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams ir Rašto žinovams. Jie nuteis Jį mirti ir atiduos pagonims,

34 tie tyčiosis iš Jo, apspjaudys, nuplaks ir nužudys, ir trečią dieną Jis prisikels“.

35 Tada prie Jo priėjo Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas ir kreipėsi: „Mokytojau, mes norime, kad padarytum mums viską, ko tik prašysime“.

36 O Jis tarė jiems: „Ko jūs norite, kad Aš jums padaryčiau?“

37 Jie jam tarė: „Leisk mums sėdėti vienam Tavo dešinėje, kitam – kairėje Tavo šlovėje!“

38 Bet Jėzus tarė jiems: „Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš geriu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš krikštijamas?“

39 O jie tarė Jam: „Galime“. Jėzus jiems tarė: „Tiesa, taurę, kurią Aš geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo Aš krikštijamas, jūs irgi būsite pakrikštyti.

40 Bet vietą savo dešinėje ar kairėje ne Aš duodu – ji bus tiems, kuriems skirta“.

41 Tai išgirde, kiti dešimt labai supyko ant Jokūbo ir Jono.

42 O Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: „Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi pagonių valdovais, viešpatauja jiems, ir jų didieji juos valdo.

43 Bet tarp jūsų taip neturi būti. Kas iš jūsų nori būti didžiausias, bus jūsų tarnas,

44 ir kas nori tarp jūsų būti pirmas, bus visų vergas.

45 Juk ir žmogaus Sūnus atėjo, ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybę atiduoti kaip išpirką už daugelį“.

46 Ir jie atėjo į Jerichą. O iškeldijant Jam su mokiniais ir gausia minia iš Jericho, neregys Bartimiejus, Timiejaus sūnus, sėdėjo šalikelėje elgetaudamas.

- 47 Išgirdęs, jog čia Jėzus iš Nazareto, jis pradėjo šaukti ir sakyti:
„Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“
- 48 Ir daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė:
„Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“
- 49 Jėzus sustojo ir tarė: „Pašaukite jį“. Ir jie pašaukė neregį, jam sakydami: „Nenusimink! Kelkis, Jis tave šaukia“.
- 50 Tas, nusimetęs savo apsiaustą, pašoko ir atėjo prie Jėzaus.
- 51 Atsiliepdamas Jėzus jam tarė: „Ką nori, kad tau padaryčiau?“
Neregys atsakė: „Rabuni, kad praregėčiau!“
- 52 Tada Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgydė tave“. Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

- 1 Kai jie artinosi prie Jeruzalės pro Betfagę ir Betaniją ties Alyvų kalnu, Jis pasiuntė du savo mokinius,
- 2 ir Jis jiems tarė: „Eikite į priešais esantį kaimą ir, vos išėngę į jį, rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar niekas iš žmonių nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite.
- 3 Jeigu kas nors paklaustų: „Ką čia darote?“ – atsakykite: „Jo reikia Viešpačiui“, – ir iš karto [asilaitį] paleis“.
- 4 Nuėję jiedu rado pakelėje asilaitį, pririštą prie vartų, ir atrišo jį.
- 5 Ir kai kurie iš ten stovinčiųjų paklausė: „Ką darote, kam atrišate asilaitį?“
- 6 O jie atsakė taip, kaip Jėzus buvo jiems liepęs, ir tie leido jį vestis.
- 7 Ir jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė jį savo apsiaustais, ir Jėzus užsėdo ant jo.
- 8 Ir daugelis tiesė ant kelio savo drabužius, kiti kirto ir klojo ant kelio medžių šakas.
- 9 Iš priekio ir iš paskos einantys šaukė sakydami: „Osana! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!
- 10 Palaiminta mūsų tėvo Dovydo karalystė, ateinanti Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“
- 11 Taip Jėzus išėngė į Jeruzalę ir į šventyklą. Viską apžiūrėjęs, kadangi buvo jau vakaro valanda, Jis su dvylika išėjo į Betaniją.
- 12 Rytojaus dieną, jiems keliaujant iš Betanijos, Jis buvo alkanas.

- 13 Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, Jis priėjo pažiūrėti, gal ką ant jo ras. Tačiau, atėjęs prie jo, Jis nerado nieko, tiktai lapus, nes dar nebuvo figų metas.
- 14 Atsiliepdamas Jėzus tarė jam: „Tegul per amžius niekas nebevalgys nuo tavęs vaisiaus!“ Ir Jo mokiniai tai girdėjo.
- 15 Ir jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventyklą, Jėzus ėmė varyti laukan parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis išvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus
- 16 ir neleido nešti prekių per šventyklą.
- 17 Tada Jis mokė, sakydamas jiems: „Argi neparašyta: *Mano namai vadinsis maldos namai visoms tautoms?* O jūs pavertėte juos plėšikų lindyne“.
- 18 Tai išgirdę, aukštieji kunigai ir Rašto žinovai tarėsi, kaip Jį pražudyti. Jie mat Jo bijojo, nes visi žmonės buvo didžiai nustebinti Jo mokymo.
- 19 Vakarui atėjus, Jis išėjo iš miesto.
- 20 Rytą eidami pro šalį, jie pamatė, kad figmedis nudžiūvęs iš pat šaknų.
- 21 Prisiminęs Petras tarė Jam: „Rabi, žiūrėk! Figmedis, kurį prakeikei, nudžiūvo!“
- 22 Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: „Tikėkite Dievu!
- 23 Iš tiesų sakau jums: kas pasakytų šitam kalnui: „Pasikelk ir meskis į jūrą“, – ir savo širdyje neabejotų, bet tikėtų, kad įvyks tai, ką sako, jis turės, ką beprašytų.
- 24 Todėl sakau jums, ko tik prašote melddamiesi, tikėkite, kad gaunate, ir jūs turėsite.
- 25 Kai stovite melddamiesi, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas, kuris danguje, galėtų jums atleisti jūsų nuodėmes.
- 26 Bet jeigu jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas, kuris danguje, neatleis jūsų nuodėmių“.
- 27 Ir jie vėl sugrižo į Jeruzalę. Jam vaikščiojant po šventyklą, prie Jo priėjo aukštieji kunigai, Rašto žinovai bei vyresnieji
- 28 ir jie sakė Jam: „Kokia galia Tu tai darai? Ir kas Tau davė tą galią tai daryti?“
- 29 O atsakydamas Jėzus jiems tarė: „Aš irgi paklausiu jus vieno

dalyko, o jūs atsakykite man, tada ir Aš jums pasakysiu, kokia galia tai darau.

- 30 Jono krikštas – ar jis buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man!“
- 31 Ir jie samprotavo tarpusavy: „Jei pasakysime: „Iš dangaus“, – Jis mums sakys: „Tai kodėl juo netikėjote?“
- 32 O Jei pasakysime: „Iš žmonių...“ Jie bijojo minios, nes visi buvo įsitikinę, kad Jonas tikrai buvo pranašas.
- 33 Todėl atsakydami jie tarė Jėzui: „Mes nežinome“. Tuomet ir Jėzus atsakydamas jiems tarė: „Tai ir Aš jums nesakysiu, kokia galia tai darau“.

- 1 Ir Jis pradėjo kalbėti jiems palyginimais: „Vienas žmogus pasodino vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė vyno spaudyklą, pastatė bokštą, išnuomojo vynininkams ir iškeliavo į tolimą šalį.
- 2 Atėjus metui, jis nusiuntė pas vynininkus tarną atsiimti iš vynininkų savo vaisių dalies.
- 3 Ir tie pačiupo jį, sumušė ir paleido tuščiomis.
- 4 Tada jis vėl nusiuntė pas juos kitą tarną, o tie, apmėtę akmenimis, sužeidė jį į galvą ir išniekinę paleido.
- 5 Jis pasiuntė dar vieną, bet ir tą jie nužudė; ir dar daugelį kitų tarnų, kurių vienus jie primušė, kitus nužudė.
- 6 Dar vieną turėjo – mylimąjį sūnų. Jį nusiuntė pas juos paskutiniį, sakydamas sau: „Jie gerbs mano sūnų“.
- 7 Bet anie vynininkai tarėsi tarpusavyje: „Tai paveldėtojas. Eikime, užmuškime jį, ir jo palikimas bus mūsų“.
- 8 Nutvėrė jį, jie užmušė ir išmetė jį iš vynuogyno laukan.
- 9 Ką tada darys vynuogyno šeimininkas? Jis ateis, nužudys vynininkus ir atiduos vynuogyną kitiems.
- 10 Ar neskaitėte, kas parašyta Raštuose: *Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu.*
- 11 *Tai Viešpaties padaryta ir tai nuostabu mūsų akyse?“*
- 12 Anie norėjo Jį suimti, tačiau bijojo minios. Mat suprato, kad palyginimas buvo jiems taikomas. Tad, palikę Jį, pasitraukė.
- 13 Tada jie siuncia pas Jį kai kuriuos iš fariziejų ir erodininkų sugauti Jo kalboje.

- 14 Šitie atėję sako Jam: „Mokytojau, žinome, jog Tu esi tiesus ir niekam nepataikauji. Tu neatsižvelgi į asmenis ir mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa. Ar reikia mokėti ciesoriui mokesčius, ar ne?
- 15 Mokėti ar nemokėti?“ Žinodamas jų veidmainystę, Jis tarė: „Kam spendžiate man pinkles? Atneškite man pažiūrėti denarą“.
- 16 Ir jie atnešė. Tuomet Jis jų klausia: „Kieno čia atvaizdas ir įrašas?“ O jie tarė jam: „Ciesoriaus“.
- 17 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: „Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo – Dievui“. Ir jie labai Juo stebėjosi.
- 18 Pas Jėzų atėjo sadukiejai, kurie sako, kad nėra prisikėlimo, ir klausė Jį sakydami:
- 19 „Mokytojau, Mozė mums parašė: *Jei kieno brolis mirtų ir paliktų žmoną, o nepaliktų vaikų, tuomet jo brolis tegul veda našlę ir parūpina savo broliui palikuonių.*
- 20 Ir štai buvo septyni broliai. Pirmasis vedė žmoną ir mirdamas nepaliko vaikų.
- 21 Vedė ją antrasis, bet ir šis mirė bevaikis. Taip atsitiko ir su trečiuoju.
- 22 Taigi vedė ją septyni ir nepaliko vaikų. Po jų visų numirė ir ta moteris.
- 23 Taigi prisikėlime, kai jie prisikels, kurio iš jų žmona ji bus? Juk ji buvo visų septynių žmona“.
- 24 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: „Argi ne todėl klystate, kad nepažįstate nei Raštų, nei Dievo jėgos?
- 25 Nes kai prisikels iš numirusiųjų, jie nei ves, nei tekės, bet bus kaip angelai danguje.
- 26 O kad mirusieji keliiasi, – ar neskaitėte Mozės knygoje, kaip Mozei Dievas pasakė iš krūmo: *Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas!*?
- 27 Jis nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų Dievas. Taigi jūs labai klystate“.
- 28 Ir vienas iš Rašto žinovų, girdėjęs juos besiginčijant ir supratęs, kaip puikiai Jėzus jiems atsakinėjo, priėjo ir paklausė Jį: „Koks yra visų pirmasis įsakymas?“

- 29 Ir Jėzus jam atsakė: „Pirmasis yra šis: *Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats;*
- 30 *tad mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis, – tai pirmasis įsakymas.*
- 31 Antrasis panašus į jį: *Mylėk savo artimą kaip save patį. Nėra jokio kito įsakymo, didesnio už šiuodu“.*
- 32 Tada Rašto žinovas Jam atsakė: „Gerai, Mokytojau, Tu tiesą pasakei: yra vienas Dievas ir nėra kito, tik Jis;
- 33 o mylėti Jį visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti savo artimą kaip save patį yra daigiau negu visos deginamosios atnašos ir aukos“.
- 34 Ir Jėzus, matydamas, kaip išmintingai jis atsakė, jam tarė: „Tu netoli nuo Dievo karalystės!“ Ir niekas daugiau nebedrįso Jo klausti.
- 35 Ir Jėzus tarė, mokydamas šventykloje: „Kaip Rašto žinovai gali sakyti, jog Kristus yra Dovydo Sūnus?
- 36 Juk pats Dovydas Šventąja Dvasia pasakė: *Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje, kol patiesiu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojų.*
- 37 Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu, tai kaip Jis gali būti jo Sūnus?“ Ir didelė minia džiugiai Jo klausėsi.
- 38 Mokydamas Jis kalbėjo: „Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgais drabužiais ir būti sveikinami aikštėse,
- 39 užimti pirmuosius krėslus sinagose ir garbingas vietas pokyliuose.
- 40 Jie suryja našlių namus ir dedasi kalbą ilgus maldas. Jie gaus dar didesnę pasmerkimą“.
- 41 Atsisėdęs ties aukų dėžute, Jėzus stebėjo, kaip žmonės metė į ją pinigų. Daugelis turtingųjų aukojo gausiai.
- 42 Atėjo viena beturtė našlė ir įmetė du pinigėlius, tai yra skatiką.
- 43 Pasišaukęs savo mokinius, Jis tarė jiems: „Iš tiesų sakau jums: ši beturtė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į aukų dėžutę.
- 44 Nes visi aukojo iš savo pertekliaus, o ji iš savo nepritekliaus įmetė visa, ką turėjo, visą savo pragyvenimą“.

- 1 Jam išeinant iš šventyklos, vienas iš mokinių Jam sako:
„Mokytėjau, pažvelk, kokie akmenys ir kokie pastatai!“
- 2 Atsakydamas Jėzus jam tarė: „Matai šituos didžiulius pastatus?
Čia neliks akmens ant akmens, kuris nebūtų nugriautas“.
- 3 Kai Jis sėdėjo Alyvų kalne, priešais šventyklą, Petras, Jokūbas,
Jonas ir Andriejus atskirai nuo kitų klausė Jį:
- 4 „Pasakyk mums, kada tai įvyks ir koks bus ženklas, kai visa tai
pradės pildytis?“
- 5 Ir Jėzus, jiems atsakydamas, pradėjo kalbėti: „Žiūrėkite, kad
niekas jūsų nesuklaidintų.
- 6 Daug kas ateis mano vardu ir sakys: „Tai Aš“, – ir daugelį
suklaidins.
- 7 O kai išgirsite apie karus ir karų gandus, neišsigąskite. Tai turi
įvykti, bet dar ne galas.
- 8 Nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Įvairiose
vietose bus žemės drebėjimų, bus badmečių ir neramumų. Tai
gimdymo skausmų pradžia.
- 9 Bet jūs saugokitės, nes atidavinės jus teismams, jūs būsite
plakami sinagogose ir jūs turėsite už mane stoti prieš
valdytojus ir karalius jiems liudyti.
- 10 Ir Evangelija pirmiau turės būti paskelbta visoms tautoms.
- 11 Kai suėmę jus ves, nesirūpinkite ir negalvokite iš anksto, ką
kalbėsite. Kalbėkite tai, kas tą valandą bus jums duota, nes
kalbėsite ne jūs, o Šventoji Dvasia.
- 12 Ir brolis išduos nužudyti brolių, o tėvas – savo vaiką. Vaikai
pakels ranką prieš savo gimdytojus ir juos žudys.
- 13 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas išters iki
galo, tas bus išgelbėtas.
- 14 O kai pamatysite per pranašą Danielių paskelbtą naikinimo
bjaurastį, stovinčią ten, kur jos neturi būti (kas skaito –
teišmano), tada, kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus;
- 15 ir kas bus ant stogo, tenelipa žemyn į namus ir tegul neina ko
nors pasiimti iš savo namų;
- 16 o kas laukuose, tenegrižta atgal savo apsiausto pasiimti.
- 17 O vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis!
- 18 Melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą!
- 19 Nes tomis dienomis bus tokių sielvartų, kokių nėra buvę nuo

pradžios pasaulio, kurią Dievas sutvėrė, iki šiol, ir daugiau nebebus.

- 20 Ir jeigu Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, neišsigelbėtų nė vienas kūnas. Tačiau dėl išrinktujų, kuriuos Jis išsirinko, Jis sutrumpino tas dienas.
- 21 Jei tada kas nors jums sakys: „Štai čia Kristus“ arba „Jis tenai!“ – netikėkite,
- 22 nes atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų. Jie darys ženklų ir stebuklų, kad suklaidintų, jei įmanoma, net išrinktuosius.
- 23 Todėl būkite atidūs; ir Aš jums iš anksto visa tai pasakiau.
- 24 Tomis dienomis, po to sielvarto, saulė užtems, mėnulis nebeskleis savo šviesos,
- 25 dangaus žvaigždės kris ir dangaus jėgos bus sudrebintos.
- 26 Tada jie pamatys žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didžia jėga ir šlove.
- 27 Ir Jis pasiųs savo angelus, ir tie surinks Jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo žemės pakraščiu iki dangaus tolybių.
- 28 Bet pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogstą lapai, jūs žinote, jog artėja vasara.
- 29 Taip pat jūs, išvydę visa tai dedantis, žinokite, jog Jis jau arti, prie durų.
- 30 Iš tiesų sakau jums: ši karta tikrai nepraeis, iki visa tai įvyks.
- 31 Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.
- 32 Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei angelai danguje, nei Sūnus, bet tik vienas Tėvas.
- 33 Žiūrėkite, budėkite ir melskitės, nes nežinote, kada ateis laikas.
- 34 Bus kaip su žmogumi, kuris iškeliavo toli, paliko namus, suteikė savo tarnams įgaliojimą ir kiekvienam paskyrė darbą, o durininkui įsakė budėti.
- 35 Taigi budėkite, nes nežinote, kada grįš namų šeimininkas: ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidžiui giedant, ar rytmetį,
- 36 kad, netikėtai sugrįžęs, nerastų jūsų miegančių.
- 37 Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite!“

- 1 Iki Paschos ir Neraugintos duonos šventės buvo likę dvi

dienos. Ir aukštieji kunigai, ir Rašto žinovai ieškojo būdo klasta suimti Jėzų ir nužudyti.

- 2 Bet jie sakė: „Tik ne per šventes, kad žmonėse nekiltų sąmyšio“.
- 3 Jam esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir sėdint prie stalo, atėjo moteris su alebastriniu labai brangaus gryno nardo tepalo indu. Sudaužiusi indą, ji išpylė tepalą Jam ant galvos.
- 4 O kai kurie ten esantys pasipiktino ir kalbėjo vienas kitam: „Kam toks tepalo eikvojimas?“
- 5 Juk jį buvo galima parduoti daugiau negu už tris šimtus denarų ir pinigus išdalyti vargšams!“ Ir jie murmėjo prieš tą moterį.
- 6 Bet Jėzus tarė: „Palikite ją ramybėje! Kam ją skaudinate? Ji man padarė gerą darbą.
- 7 Nes vargšų jūs visuomet esate apsupti ir, kada tik panorėję, galėsite jiems gera daryti, o Aš ne visuomet būsiu su jumis.
- 8 Ji padarė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms.
- 9 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši Evangelija, jos atminimui bus pasakojama ir tai, ką ji padarė“.
- 10 Tuomet Judas Iskarijotas, vienas iš dvylikos, nuėjo pas aukštuosius kunigus jiems Jį išduoti.
- 11 Tai išgirde, jie apsidžiaugė ir pažadėjo jam duoti pinigų. Taigi jis ieškojo progos Jį išduoti.
- 12 Pirmąją Neraugintos duonos dieną, kada pjaunamas Paschos avinėlis, Jo mokiniai sakė Jam: „Kur nori, kad mes nueitume ir paruoštume Tau valgyti Paschą?“
- 13 Ir Jis pasiunčia du savo mokinius ir sako jiems: „Eikite į miestą. Ten jus sutiks žmogus, vandens ąsočiu nešinas. Sekite paskui jį
- 14 ir, kur jis įeis, sakykite namų šeimininkui: „Mokytojas sako: kur yra svečių kambarys, kuriame su savo mokiniais galėčiau valgyti Paschą?“
- 15 Tuomet jis parodys jums paruoštą didelį aukštutinį kambarį. Ten ir paruoškite mums Paschą“.
- 16 Jo mokiniai išėjo ir nuvyko į miestą. Ir rado visa, kaip Jis jiems buvo pasakęs, ir jie paruošė Paschą.

- 17 Vakare Jis atėjo su dvylika.
- 18 Jiems sėdint už stalo ir valgant, Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų, kuris su manim valgo, išduos mane“.
- 19 Ir jie ėmė liūdėti ir vienas paskui kitą Jam sakyti: „Argi aš?“ ir kitas: „Argi aš?“
- 20 O Jis atsakydamas jiems tarė: „Vienas iš dvylikos, kuris dažo su manimi iš to paties dubens.
- 21 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų buvę tam žmogui negimti“.
- 22 Jiems bevalgant, Jėzus paėmė duoną, palaimino, laužė ir davė mokiniams sakydamas: „Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas“.
- 23 Po to paėmė taurę, padėkojo, davė jiems, ir visi gėrė iš jos.
- 24 Ir Jis jiems tarė: „Tai yra mano kraujas, Naujosios Sandoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį.
- 25 Iš tiesų sakau jums: Aš daugiau nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada gersiu jį naują Dievo karalystėje“.
- 26 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną.
- 27 Ir Jėzus jiems tarė: „Šią naktį susvyruos jūsų tikėjimas manimi, nes taip yra parašyta: *Aš mušiu Ganytoją, ir avys išsisklaidys.*
- 28 Bet prisikėlęs Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją“.
- 29 O Petras tarė Jam: „Jei visi ir suklyps, tai tik ne aš!“
- 30 Tuomet Jėzus tarė jam: „Iš tiesų sakau tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui nė dukart nepragydas, tu tris kartus manęs išsiginsi“.
- 31 Bet Petras dar atkakliau tvirtino: „Jei man reikėtų net mirti su Tavimi, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu“. Tą patį kalbėjo ir visi kiti.
- 32 Ir jie atėjo į vietą, vadinamą Getsemane. Ir Jis sako savo mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol Aš melsiuosi“.
- 33 Pasiėmęs su savimi Petra, Jokūbą ir Joną, Jis pradėjo nuogaštauti ir sielvartauti.
- 34 Ir Jis jiems sakė: „Mano siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia ir budėkite!“
- 35 Paėjęs truputį toliau, sukniubo ant žemės ir meldėsi, kad, jei įmanoma, Jį aplenktų toji valanda.
- 36 Ir Jis tarė: „Aba, Tėve, Tau viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šią taurę! Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu nori“.

- 37 Po to grįžta, randa juos miegančius ir taria Petru: „Simonai, tu miegi!? Nepajėgei nė vienos valandos pabudėti?
- 38 Budėkite ir melskitės, kad nepasiduotumėte pagundai, nes dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas“.
- 39 Ir vėl nuėjęs Jis meldėsi, tardamas tuos pačius žodžius.
- 40 Sugrižęs Jis vėl rado juos miegančius – jų akys buvo apsunkusios, ir jie nežinojo, ką atsakyti.
- 41 Ir Jis atėjo trečią kartą ir tarė jiems: „Vis dar tebemiegate ir ilsitės? Gana! Atėjo valanda: štai žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas.
- 42 Kelkitės, eime! Štai čia mano išdavikas“.
- 43 Ir tuojau, dar Jam tebekalbant, pasirodė vienas iš dvylikos – Judas, o kartu su juo didelė minia, ginkluota kalavijais ir vėzdais, pasiūsta aukštųjų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų.
- 44 Ir Jo išdavikas buvo jiems nurodęs ženklą ir pasakęs: „Kurį pabučiuosiu, tai Tas. Suimkite Jį ir veskite su apsauga“.
- 45 Atėjęs jis tuojau prisiartino prie Jėzaus ir tarė: „Rabi! Rabi!“ – ir pabučiavo Jį.
- 46 Ir jie nutvėrė Jį rankomis ir suėmė.
- 47 Bet vienas iš ten stovinčiųjų, išsitraukęs kalaviją, smogė vyriausiojo kunigo tarnui ir nukirto jam ausį.
- 48 Atsiliepdamas Jėzus jiems tarė: „Ar kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais ir vėzdais suimti manęs?
- 49 Aš kasdien buvau su jumis šventykloje ir mokiau, ir jūs manęs nesuėmėte. Tačiau turi išsipildyti Raštai“.
- 50 Tada visi paliko Jį ir pabėgo.
- 51 Vienas jaunuolis sekė Jį iš paskos, apsisiautęs drobule nuoga [kūna]. O [kiti] jaunuoliai pačiuo pačių [jaunuoli],
- 52 bet šis, palikęs drobulę, nuogas pabėgo.
- 53 Ir jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą, kur buvo susirinkę visi aukštieji kunigai, vyresnieji ir Rašto žinovai.
- 54 Bet Petras sekė Jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo rūmų kiemo. Ten jis atsėdė su tarnais ir šildėsi prie ugnies.
- 55 Ir aukštieji kunigai, ir visa seniūnų taryba ieškojo prieš Jėzų liudijimo, kad galėtų nuteisti Jį mirti, bet nerado.
- 56 Nors daugelis melagingai liudijo prieš Jį, tačiau jų liudijimai nesutapo.

- 57 Kai kurie atsistoję melagingai kaltino Jį sakydami:
 58 „Mes girdėjome Jį sakant: Aš sugriausiu šitą rankomis
 pastatytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne
 rankų darbo“.
- 59 Tačiau nė šituo atveju nesutarė jų liudijimas.
 60 Tada vyriausiasis kunigas, atsistojęs viduryje, paklausė Jėzų:
 „Tu nieko neatsakai į tai? Ką šitie liudija prieš tave!“
- 61 Tačiau Jis tylėjo ir nieko neatsakė. Tada vyriausiasis kunigas Jį
 vėl paklausė: „Ar Tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?!“
- 62 Ir Jėzus pasakė: „Aš Esu. Ir jūs išvysite žmogaus Sūnų,
 sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“.
- 63 Tada vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius ir sušuko:
 „Kam dar mums liudytojai?“
- 64 Jūs girdėjote piktžodžiavimą! Kaip jums atrodo?“ Ir jie visi
 nusprendė Jį esant vertą mirties.
- 65 Žmonės, kurie pradėjo į Jį spjaudyti, dangstė Jam veidą, mušė
 kumščiais ir sakė: „Pranašauk!“ O tarnai daužė Jį per veidą.
- 66 Petruį esant žemai, kieme, atėjo viena vyriausiojo kunigo
 tarnaitė
- 67 ir, pamačiusi besišildantį Petra, pasižiūrėjo į jį ir tarė: „Ir tu
 buvai su šituo Nazariečiu Jėzumi“.
- 68 Bet Petras išsigynė sakydamas: „Nei žinau, nei suprantu, ką
 sakai“. Jis išėjo į prieškiemį, ir pragydo gaidys.
- 69 Pamačiusi jį, tarnaitė vėl tarė aplinkui stovėjusiems: „Šitas yra
 iš jų!“
- 70 Jis vėl išsigynė. Kiek vėliau šalia stovintieji sakė Petruį: „Tu
 tikrai vienas iš jų, juk tu irgi galilėjietis, ir tarmė tavo tokia“.
- 71 Tada jis pradėjo keiktis ir prisiekinėti: „Aš nepažįstu to
 žmogaus, apie kurį jūs kalbate!“
- 72 Ir gaidys pragydo antrą kartą. Petras atsiminė, ką jam sakė
 Jėzus: „Gaidžiui nė dukart nepragydas, tu tris kartus manęs
 išsiginsi“. Tai prisiminęs jis pavirko.

- 1 Tuojau iš ryto aukštieji kunigai pasitarė su vyresniaisiais ir
 Rašto žinovais bei visa seniūnų taryba ir, surišę Jėzų, jie
 nuvedė Jį ir perdavė Pilotui.

- 2 Ir Pilotas paklausė Jį: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Jis atsakė:
 „Taip yra, kaip sakai“.
- 3 Ir aukštieji kunigai Jį daug kuo kaltino, bet Jis nieko neatsakė.
- 4 Ir Pilotas vėl klausė Jį: „Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kiek
 daug kaltinimų jie Tau pateikia“.
- 5 Tačiau Jėzus nieko neatsakinėjo, ir Pilotas labai stebėjosi.
- 6 Per šventes jis buvo papratęs paleisti vieną kalinį, kurio
 žmonės prašydavo.
- 7 Tada buvo vienas kalinys, vardu Barabas, suimtas kartu su
 maištininkais, kurie maišto metu buvo padarę žmogžudystę.
- 8 Susirinkusi minia, garsiai šaukdama, pradėjo prašyti to, ką
 Pilotas visuomet darydavo.
- 9 Bet Pilotas jiems atsakė tardamas: „Ar norite, kad jums
 paleisčiau žydų karalių?“
- 10 Nes jis žinojo, kad aukštieji kunigai iš pavydo buvo Jį išdavę.
- 11 Tačiau aukštieji kunigai sukurstė minią reikalauti, kad geriau
 paleistų Barabą.
- 12 Tada Pilotas vėl atsiliepdamas jiems tarė: „O kaip jūs norite,
 kad aš pasielgčiau su Tuo, kurį vadinate žydų karaliumi?“
- 13 Bet jie vėl šaukė: „Nukryžiuok Jį!“
- 14 Bet Pilotas jų klausė: „Ką bloga Jis padarė?“ Bet jie dar
 garsiau šaukė: „Nukryžiuok Jį!“
- 15 Norėdamas įtikti miniai, Pilotas paleido jiems Barabą, o Jėzų
 liepė nuplakti ir atidavė nukryžiuoti.
- 16 Kareiviai nusivedė Jį į rūmų kiemą, tai yra pretorijų, ir ten
 sušaukė visą kuopą.
- 17 Ir jie apvilko Jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo Jam
 erškėčių vainiką
- 18 ir pradėjo Jį sveikinti: „Sveikas, žydų karaliau!“
- 19 Tada jie daužė Jam per galvą nendrine lazda, spjaudė ir
 tyčiodamiesi garbino Jį priklaupdami.
- 20 Pasityčioję nuvilko Jam purpurinį apsiaustą, apvilko Jo
 paties drabušiais ir išvedė Jį nukryžiuoti.
- 21 Ir jie privertė vieną grižtantį iš lauko praeivį, Simoną
 Kirėnietį, Aleksandro ir Rufo tėvą, nešti Jo kryžių.
- 22 Ir jie nuvedė Jį į Golgotos vietą; išvertus tai reiškia: „Kaukolės
 vieta“.

- 23 Ten davė Jam mira atmiešto vyno gerti, bet Jis nepriėmė.
 24 Nukryžiaavę Jį, jie pasidalijo Jo drabužius, mesdami burta, kas kuriam turi tekti.
 25 Ir buvo trečia valanda, kai Jį nukryžiuavo.
 26 Ir viršuje buvo užrašytas Jo kaltinimas: „Žydų karalius“.
 27 Kartu su Juo jie nukryžiuavo du plėšikus: vieną dešinėje, kitą kairėje.
 28 Taip išsipildė Rašto žodis, kuris sako: *Jis buvo priskaitytas prie piktadarių.*
 29 Ir einantys pro šalį plūdo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: „Še Tau, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas ją atstatai, išgelbėk save, nuženk nuo kryžiaus!“
 30 „Panašiai tyčiojosi ir aukštieji kunigai su Rašto žinovais, kalbėdami tarp savęs: „Kitus gelbėdavo, o savęs negali išgelbėti.“
 31 Tegul Kristus, Izraelio karalius, dabar nužengia nuo kryžiaus, kad pamatytume ir įtikėtume“. Kartu nukryžiuotieji irgi užgauliojo Jį.
 32 Vidurdieniui atėjus, visą kraštą apgaubė tamsa ir tęsėsi iki šeštos valandos po pietų.
 33 Devintą valandą Jėzus garsiu balsu sušuko sakydamas: „Elojį, Elojį, lemá sabachtáni?“ Tai reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl Tu mane palikai?“
 34 Kai kurie ten stovintys išgirde sakė: „Žiūrėk, Jis šaukiasi Elijo“.
 35 Tada vienas nubėgęs primirkė kempinę rūgštaus vyno, užmovė ją ant nendrės ir siūlė Jam gerti sakydamas: „Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis Elijas Jo nuimti“.
 36 Bet Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė dvasią.
 37 Ir šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios.
 38 Šimtininkas, stovėjęs priešais ir matęs, kaip Jis šaukdamas atidavė dvasią, tarė: „Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!“
 39 Ten taip pat buvo moterų, kurios žiūrėjo iš tolo; tarp jų ir Marija – Jokūbo Jaunesniojo ir Jozės motina, Marija Magdaliėtė ir Salomė.
 40 Kai Jėzus dar buvo Galilėjoje, jos Jį lydėjo ir Jam tarnavo. Ten buvo ir daug kitų moterų, kartu su Juo atvykusių į Jeruzalę.
 41 Kadangi buvo Pasiruošimas – tai yra šabo išvakarės – vakarui atėjus,

- 43 atvyko Juozapas iš Arimatėjos, garbingas teismo tarybos narys, kuris irgi laukė Dievo karalystės. Jis drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.
- 44 Pilotas stebėjosi, kad Jis jau galėjo būti miręs, ir, pasišaukęs šimtininką, paklausė jį, ar Jėzus jau seniai miręs.
- 45 Sužinojęs tai iš šimtininko, jis atidavė Juozapui kūną.
- 46 Ir šis nupirko drobulę, nuėmė Jį nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę, paguldė Jį kape, kuris buvo iškaltas uoloje, ir užritino angą akmeniu.
- 47 Ir Marija Magdaliėtė, ir Marija, Jozės motina, matė, kur Jis buvo palaidotas.

16

- 1 Ir šabui praėjus, Marija Magdaliėtė, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nupirko kvepalų, kad nuėjusios galėtų Jį patepti.
- 2 Ir labai anksti, pirmąją savaitės dieną saulei tekant, jos atėjo prie kapo
- 3 ir kalbėjosi tarp savęs: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?“
- 4 Bet pažvelgusios pamatė, kad akmuo nuristas. O jis buvo labai didelis.
- 5 Ir įėjusios į kapo rūšį, jos pamatė dešinėje sėdintį jaunuolį ilgais baltais drabužiais ir nustėro.
- 6 Bet jis joms tarė: „Neišsigąškite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazariečio. Jis prisikėlė, Jo čia nebėra. Štai vieta, kur Jį buvo paguldę.
- 7 Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petriui: Jis eina pirma jūsų į Galilėją. Ten Jį pamatysite, kaip Jis yra jums sakeš“.
- 8 Ir jos skubiai išėjo ir nubėgo nuo kapo, nes drebėjo ir buvo apstulbusios. Persigandusios jos niekam nieko nesakė.
- 9 Prisikėlęs anksti rytą, pirmąją savaitės dieną, Jis pirmiausia pasirodė Marijai Magdalietei, iš kurios buvo išvaręs septynis demonus.
- 10 Ji nuėjusi pranešė Jo bičiuliams, kurie jo taip liūdėjo ir verkė.
- 11 Ir tie, išgirdę, kad Jis gyvas ir kad ji pati Jį mačiusi, netikėjo.
- 12 Po to Jis pasirodė dviem iš jų kelyje į kaimą, tačiau kitokiu pavidalu.

- 13 Ir šitie sugrižę pranešę visiems kitiems, bet ir jais anie netikėjo.
- 14 Pagaliau Jis pasirodę visiems vienuolikai, kai jie sėdėjo už stalo. Jis barę juos už jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad netikėjo tais, kurie buvo matę Jį prisikėlusį.
- 15 Ir Jis tarę jiems: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai žmonijai.
- 16 Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas.
- 17 Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženklai: Mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis,
- 18 ims plikomis rankomis gyvates ir, jei išgertų mirtinų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks“.
- 19 Baigęs jiems kalbėti, Viešpats buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje.
- 20 O jie ėjo ir visur pamokslavo, ir Viešpats buvo su jais ir tvirtino jų žodžius lydinčiais stebuklais. Amen.

Juk ir žmogaus Sūnus atėjo,
ne kad Jam tarnautų, bet pats
tarnauti ir savo gyvybę atiduoti
kaip išpirką už daugelį

Evangelija Pagal Morkų 10:45

Trinitarian Bible Society

William Tyndale House, 29 Deer Park Road
London SW19 3NN, England
email: contact@tbsbibles.org

www.tbsbibles.org

Product Code: LITMK

ISBN 978 1 86228 173 8

9 781862 128173 8

